

Datum **2008-03-01**
Författare **Åsa Arffman, Percy Bargholtz, Kennet Bergh
och Tomas Flodén**

Finansinspektionen
P.O. Box 7821
SE-103 97 Stockholm
[Brunnsgatan 3]
Tel +46 8 787 80 00
Fax +46 8 24 13 35
finansinspektionen@fi.se
www.fi.se

Metod för samlad kapitalbedömning

Sammanfattning

I denna promemoria diskuteras hur Finansinspektionen (FI) avser att tillämpa bestämmelserna om den så kallade andra pelaren i kapitaltäckningslagstiftningen mot bakgrund av de övergripande krav som är formulerade i rörelselagstiftningen för kreditinstitut och värdepappersbolag. Promemorian är ett levande dokument och kan därmed komma att ändras om förutsättningarna ändras i något avseende.

Rörelselagstiftningens krav att företagen ska hålla kapital som täcker alla risker som de är utsatta för går längre än det preciserade kapitalbaskrav som finns i kapitaltäckningslagen, den så kallade första pelaren. Förbindelsen mellan de två åstadkoms genom den andra pelaren. Företagen ska inom ramen för en intern kapitalutvärdering komma fram till ett samlat bedömt kapitalbehov för alla risker som är aktuella i verksamheten, inklusive de som behandlats i första pelaren. De ska också redovisa den kapitalhållning som styrelsen har beslutat om. FI ska pröva om företagets metoder för utvärderingen är rimliga och om den avsedda nivån för kapitalhållningen kan anses tillfredsställande. FI behöver med andra ord bedöma vad som är en rimlig kapitalhållning för respektive företag, givet de risker som de är exponerade mot och om det har en sund hantering av sina risker

Kapitalbedömningen i andra pelaren behöver inte leda fram till ett exakt preciserat belopp för kapitalbehovet. I stället är avsikten att det ska föras en dialog mellan företaget och FI om vilken storlek på kapitalbasen som framstår som rimlig med hänsyn till de risker som företaget är exponerat mot och vilken nivå företaget bör ha som mål i sin kapitalplanering. Om en samsyn inte kan uppnås på detta sätt finns ytterst möjligheten för FI att besluta om ett utvidgat kapitalbaskrav, som då blir bindande.

FI:s slutsatser av den samlade kapitalbedömningen ska kommuniceras med det berörda institutet. Ett antal exempel på hur sådana slutsatser kan utformas i olika situationer finns i bilaga 1.

I promemorian används ett antal olika termer med anknytning till kapital och kapitalplanering. En ordlista som preciserar den avsedda innebörden av dessa termer finns i bilaga 2.

Bakgrund

Artikel 123 i direktiv 2006/48/EG anger att ett kreditinstitut¹ ska ha infört sunna, effektiva och heltäckande strategier för att fortlöpande värdera och upprätthålla internt kapital som till belopp, slag och fördelning enligt deras uppfattning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som de är, eller kan komma att bli, exponerade för. Dessa strategier ska regelbundet utvärderas internt för att säkerställa att de fortfarande är heltäckande och står i proportion till arten och omfattningen av kreditinstitutets verksamheter och till dess komplexitetsgrad.

Artikelns bestämmelser har implementerats i 6 kap. 1, 2 och 5 §§ lagen om bank- och finansieringsrörelse (LBF). Även om ordalydelsen i lagen inte är densamma som i direktivet är bestämmelserna, enligt finansdepartementet, tillräckliga för att införliva direktivets artikel 123. På motsvarande sätt är implementeringen i fråga om värdepappersbolagen löst genom 8 kap. 3, 4 och 8 §§ lagen om värdepappersmarknaden (LVPM)².

FI ska vid sin tillsyn särskilt granska och utvärdera om institutet uppfyller kraven i 6 kap LBF och föreskrifter meddelade med stöd av denna lag. FI ska fastställa hur och hur ofta granskning ska ske. Vad granskningen minst ska omfatta framgår av 30 § förordningen om kapitaltäckning och stora exponeringar.

Granskningen ska utmynna i ett ställningstagande till om de åtgärder ett institut vidtagit för att följa direktivet är tillräckliga för att säkerställa en sund hantering av institutets risker och om kapitalbasen är tillräckligt stor för att täcka de risker som institutet är exponerat för. Det innebär att FI vid sin granskning måste avgöra om de styrformer, strategier, metoder och mekanismer som institutet infört för att följa direktivet och den kapitalbas som institutet förfogar över är tillräckliga för att säkerställa en sund hantering och täckning av de risker det är exponerat för (prop. 2006/07:5 s 342 ff.).

Kapitaltäckningslagen

I 2 kap. lagen om kapitaltäckning och stora exponeringar (KaptL) anges den lägsta nivå kapitalbasen alltid ska uppgå till. I 2 kap. 1 § framgår hur stor kapitalbas ett institut³ vid varje tidpunkt minst ska ha med hänsyn till kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker. Enligt 2 kap. 2 § ska FI i vissa situationer besluta att ett institut ska ha en viss minsta storlek på sin kapitalbas som är större än vad som krävs enligt 1 §, nämligen om institutet inte uppfyller kraven i 6 kap. LBF och det inte är troligt att bristerna kommer att rättas till inom rimlig tid.

¹ I direktiv 2006/49/EG stadgas att samma ska gälla också för värdepappersbolag.

² Fortsättningsvis nämns endast LBF; motsvarande hänvisning till LVPM är underförstådd.

³ KaptL gäller både för kreditinstitut och för värdepappersbolag.

Kapitalkraven enligt 1 § - de så kallade pelare 1-kraven - ska beräknas enligt metoder som beskrivs närmare i föreskrifter från FI, vilka i sin tur bygger på detaljerade bestämmelser i direktivet. Kapitalkravet för vart och ett av de tre riskområdena kan beräknas med tillämpning av antingen en grundläggande metod eller – med FI:s tillstånd – en eller flera mer avancerade metoder. Olika institut kan till följd av detta komma fram till olika beloppsmässiga pelare 1-kapitalkrav för samma riskportfölj.

Bedömningarna i pelare 2

Enligt 6 kap LBF ska ett instituts rörelse drivas på ett sådant sätt att institutets förmåga att fullgöra sina förpliktelser inte äventyras. Ett institut ska därför identifiera, mäta, styra, internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess rörelse är förknippad med. Institutet ska särskilt se till att dess kreditrisker, marknadsrisker, operativa risker och andra risker sammantagna inte medför att dess förmåga att fullgöra sina förpliktelser äventyras. För att uppfylla detta krav krävs att institutet åtminstone har metoder som gör det möjligt att fortlöpande värdera och upprätthålla ett kapital som till belopp, slag och fördelning är tillräckligt för att täcka nivån på de risker som det är eller kan komma att bli exponerat för.

FI ska göra en samlad kapitalbedömning (SKB) där vi utvärderar om företagets kapitalhållning är tillräcklig och om företaget har tillräckliga metoder för att identifiera, mäta, styra internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess rörelse är förknippad med.

Institutet ska själv utvärdera sina metoder och bedömningar för att säkerställa att de är heltäckande. Minst en gång om året ska institutet genomföra en intern kapitalutvärdering (IKU) som blir ett – av flera – underlag för FI:s arbete med en samlad kapitalbedömning (SKB). Av FI:s vägledningsdokument, Företagens interna kapitalutvärdering, framgår på vilket sätt ett institut kan informera FI om sin IKU och sina beräkningar.

I andra pelaren ingår alltså bedömningar både av kvalitativa och kvantitativa aspekter. Om det finns oacceptabla brister i något av dessa avseenden – dvs. antingen att institutets riskhantering inte håller måttet eller att institutet inte har en kapitalbas som är tillräcklig för att täcka det samlade kapitalbehovet – så ska FI besluta om ett utvidgat kapitalbaskrav enligt 2 kap. 2 § KaptL. Ett sådant utvidgat krav ska dock tillgripas endast om det kan bedömas att mindre ingripande åtgärder inte skulle vara tillfyllest, och om det samtidigt inte är aktuellt att dra in institutets tillstånd.

FI:s bedömning av samlat kapitalbehov

Vad gäller kraven på kapitalbasens storlek är frågan i pelare 2 vilket samlat kapitalbehov som kan bedömas föreligga när man tar hänsyn även till andra risker än de som ingår i det kapitalbaskrav som ligger i pelare 1. För denna bedömning finns inga konkreta metoder anvisade i lagen, utan instituten ska själva utveckla tekniker för detta, med beaktande av proportionalitetsprincipen. FI ska

pröva rimligheten av de processer som instituten tillämpar. Ett formellt godkännande av institutets beräkningar är det dock inte fråga om.

FI:s uppgift att genomföra en samlad kapitalbedömning härrör ur LBF och det är därför primärt det samlade kapitalbehovet för den finansiella företagsgruppen⁴ som ska bedömas. I de fall där institutet ingår i en koncern som går utöver definitionen av finansiell företagsgrupp ska dessa övriga koncernföretag inte ingå i den samlade kapitalbedömningen. För institutet kan det däremot vara naturligt att upprätta sin IKU med hänsyn tagen till koncernen som helhet. I sådana fall måste FI då kräva att institutet visar hur riskbedömningen avseende de företag som inte ingår i den finansiella företagen kan backas ut ur den övergripande IKU:n. FI kommer dock att bedöma kapitalsituationen för koncernen som helhet samt, för det fall institutet ingår i ett finansiellt konglomerat, pröva om de särskilda krav som ställs på kapitalbas och riskhantering är uppfyllda för konglomeratet.

Också i andra avseenden kan instituten i sin IKU gå utöver det som FI tar hänsyn till i SKB. Ett exempel gäller kreditrisker, där kapitalkravet i pelare 1 utgår från att en konfidensnivå om 99,9 % ska uppnås. Ett institut kan emellertid av marknadsmässiga skäl för sin kapitalhållning vilja räkna på en högre konfidensnivå, vilket då medför ett större kapitalbehov. Eftersom detta inte är ett krav kommer FI emellertid att i sin bedömning bortse från den delen av institutets bedömda kapitalbehov. Det beloppet kan därmed beräkningsmässigt kompensera om institutet enligt FI:s bedömning har räknat lågt på kapitalbehovet i något annat avseende.

En liknande situation föreligger i fråga om kapitalbehovet för marknadsrisk. Det är inte ovanligt att instituten i sin IKU använder en konfidensnivå om 99,97 % och ett års horisont. Pelare 1-kravet, som huvudsakligen omfattar handelslagret, utgår här från en konfidensnivå om 99,0 % och 10 dagars horisont om bolagen använder så kallad regelstyrd VaR. Det så beräknade värdet räknas dock sedan upp med en faktor om mellan 3 och 5. FI kommer därför i sin bedömning av marknadsriskerna i handelslagret och andra marknadsrisker som omfattas av en VaR-modell att utgå från Pelare 1-kravet. Övriga marknadsrisker, som inte omfattas av pelare 1-kravet, kommer FI att skatta på 99,9 % och 1 års horisont.

Motsvarande grund för skattningen av kapitalbehovet kommer FI att eftersträva för andra risker.

En näraliggande fråga är hur man vid den samlade kapitalbedömningen i pelare 2 ska se på de minimikapitalkrav för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker som bestämts i pelare 1. Eftersom instituten har stor frihet att välja de metoder man vill använda i sin IKU kan det tänkas att man där, genom att använda andra metoder än i pelare 1-beräkningen, kommer fram till ett lägre kapitalbehov för samma risker. Det sammanlagda interna kapitalbehovet enligt en sådan beräkning skulle då alltså vara mindre än summan av pelare 1-kraven och de bedömda behoven för de tillkommande riskerna i pelare 2.

⁴ Om det inte finns någon grupp blir det fråga om att bedöma det enskilda institutet

Ett sådant synsätt kan dock normalt inte ligga till grund för FI:s bedömning av institutets kapitalbehov enligt LBF. Det samlade bedömda kapitalbehovet kan där aldrig bli lägre än det kapitalbaskrav som gäller för de risker som behandlats i första pelaren. Institutet kan i sin interna kapitalplanering arbeta med andra begrepp och modeller, men för FI:s bedömning av det behövliga kapitalet måste första pelarens beräkning av dessa tre kapitalkrav vara utgångspunkten. De ska beräknas enligt någon av de metoder som finns i föreskrifterna och som institutet blivit godkänt för. Också summeringen måste ske så som anges i lagen. En annan ståndpunkt skulle innebära att grundläggande bedömningar som ligger till grund för Basel II-regelverket skulle sättas ur spel.

En ytterligare viktig fråga gäller behandlingen av diversifieringseffekter. Detta ämne har tidigare diskuterats i en promemoria (2007-04-02) som finns utlagd på FI:s hemsida. Slutsatsen där är fortfarande giltig:

”FI kommer noggrant att pröva den teoretiska och empiriska bevisföring som företagen lägger fram i sin IKU rörande diversifieringseffekter mellan olika riskslag. Men tills FI har skaffat sig tillräcklig erfarenhet av de nya kapitaltäckningsreglerna kommer FI att inta en avvaktande hållning till att acceptera reduktioner i företagets kapitalbehov som grundas på diversifieringseffekter utöver vad som följer av pelare 1.”

I princip kommer därför alla institut att ha ett samlat kapitalbehov som överstiger det kapitalbaskrav som beräknats i första pelaren⁵. Samtidigt är det inte avsikten att institutet genomgående ska åläggas ett utvidgat formellt kapitalbaskrav som följd av andra pelarens bestämmelser. För institut som själva drar slutsatsen att en större kapitalbas behövs och som för sin kapitalhållning anger en nivå som kan bedömas tillfredsställande i förhållande till den samlade riskbilden kommer den bedömningen att bli resultatet av SKB-prövningen. Något beslut om förhöjt kapitalbaskrav blir inte aktuellt – så länge institutet också i praktiken håller den angivna kapitalnivån.

Kapitalhållning, kapitalbuffert och stresstester

Med detta synsätt får institutets kapitalplanering en central roll i kapitalutvärderingen. Det finns andra skäl än beräknade kapitalbehov för olika specifika risker som påverkar ett instituts bedömning av vad som är en lämplig kapitalhållning, t.ex. ratinginstitutets bedömningar och behovet att för kunder och motparter framstå som tillräckligt väl kapitaliserad. Av sådana skäl kan ett instituts styrelse och ledning komma fram till den affärsmässiga bedömningen att det är motiverat med en högre kapitalhållning än som indikeras av andra beräkningar.

FI förutsätter också som princip att alla institut räknar med att det bör finnas en viss generell buffert utöver den bedömda miniminivån för identifierade risker. Detta kan anses omfattas av 6 kap LBF formulering om att institutet ska ha tillräckligt med kapital även för de risker de kan komma att bli exponerade mot. Syftet med denna buffert är att företaget ska kunna bära vissa förluster utan att

⁵ Scenario 7 i bilaga 1 illustrerar principen med ett exempel

omedelbart falla ned på en nivå för kapitalbasen som ligger under den långsiktigt avsedda. En sådan kapitalbuffert kan också ses som ett sätt att ta höjd för den procyklialitet i kapitalbehovet för kreditrisker som följer av den ökade riskkänsligheten i systemet. Vid högkonjunktur då förlusterna är små och kapitalkraven för kreditrisker minskar ska bufferten öka, medan den i stället kan tillåtas minska i lågkonjunkturen, när kapitalkraven blir större.

Bufferten är inte att betrakta som ett extra kapitalkrav, utan bör snarare avspeglas i företagets kapitalplanering eller målnivåer för kapitalhållningen.

FI förutsätter – i olika grad beroende på institutens storlek och komplexitet – att instituten genomför olika scenarieanalyser eller stresstester för att bedöma om de har tillräckligt med buffert för att klara även försämrade omvärldsförhållanden och annat som kan påverka kapitaltäckningen negativt. Scenarieanalyserna eller stresstesterna kan ta hänsyn till bl.a. framtida intjäning, åtgärder från företagsledningens sida och eventuella expansionsplaner.

Scenarierna eller stresstesterna bör vara utformade på ett sådant sätt att de kan tänkas motsvara den för företaget allvarligaste omvärldsutveckling som kan tänkas inträffa en gång under 20 – 25 år, dvs. under ungefär var fjärde konjunkturcykel. Institutet kan även använda sig av andra scenarier eller stresstester som är mer sannolika eller osannolika, som ett komplement till dessa.

FI kommer också att genomföra egna scenarieanalyser eller stresstester för att bedöma rimligheten av institutens analyser och bedömda kapitalhållningsbehov.

Det är den slutliga bilden, inklusive sådana överväganden, som bör vara avgörande för FI:s bedömning i SKB om instituten uppfyller de krav på kapitalbasens storlek som är aktuella. Det krävs därför att instituten i sin IKU klart redovisar vilka slutsatser de drar av sin kapitalplanering och vilken ambitionsnivå de har i fråga om sin kapitalhållning. Det är således detta, av styrelsen uttalade kapitalbehov som IKU:n primärt ska utmynna i. För många företag som bedriver en okomplicerad verksamhet och som håller en låg riskprofil kan man då troligtvis utgå från att en kapitalbas som motsvarar kapitalkraven enligt första pelaren med tillägg av en måttlig buffert räcker. Det är emellertid inte något som är självklart, utan styrelsen måste alltid pröva om dessa förutsättningar fortfarande kan anses vara uppfyllda och FI måste alltid granska rimligheten av företagets IKU i SKB:n.

Kapital är inte heller allt. Kraven i LBF och KaptL på riskhantering och genomlysbarhet måste uppfyllas och kan inte eftersättas av institutet med hänvisning till att man håller mer kapital.

Utvidgat kapitalbaskrav

Kapitalbedömningen i andra pelaren bygger på att FI och instituten under tillsyn har en dialog under processen med upprättande och granskning av institutens IKU. FI förväntar sig att SKB-prövningen normalt kan leda fram till en slutsats som innebär att kapitalhållningen är tillfredsställande.

Utfaller FI:s SKB-prövning tillfredsställande meddelas detta institutet genom ett beslut. Om institutet därefter avser att genomföra större förändringar i verksamheten eller om styrelsen vill införa ändrade principer för kapitalhållningen måste detta anmälas till FI som får pröva om kapitalsituationen fortfarande kan anses tillfredsställande mot bakgrund av de nya omständigheterna

Om det trots allt uppstår en situation där ett institut inte uppfyller kravet på kapital eller i övrigt inte har tillräckliga styrformer, processer eller metoder enligt FI:s bedömning så kan den punkten nås där myndigheten formellt måste besluta om en sanktionsåtgärd i enlighet med FI:s fastlagda process och kvalitetssäkring för ärenden om sanktionsprövning. Inledningsvis kan denna åtgärd bestå i ett föreläggande om att tillskjuta mer kapital, minska riskerna i någon del av verksamheten eller att förbättra institutets styrformer, processer eller metoder. Om detta inte utgör en tillräcklig åtgärd kan FI besluta att fastställa ett utvidgat kapitalbaskrav. Ytterst finns möjligheten att besluta om en återkallelse av tillståndet.

Bilaga 1

Principexempel på slutsatser av en samlad kapitalbedömning i olika situationer

Scenario 1

Förutsättningar: Institutet bedömer att kapitalbehovet överstiger kravet enligt pelare 1 och den faktiska kapitalbasen överstiger bedömt kapitalbehov.

Slutsats: Om FI finner att institutet har styrformer, strategier, metoder och mekanismer för att säkerställa en sund hantering och den kapitalbas institutet faktiskt avser att hålla ligger på en rimlig nivå över minimikravet enligt pelare 1 bör beslut fattas om att avsluta ärendet. I beslutet bör anges att FI bedömer institutets kapitalbas tillsammans med den av styrelsen beslutade kapitalhållningen som rimlig.

Scenario 2

Förutsättningar: Institutet bedömer att nivån för kredit-, marknads- och operativ risk tillsammans med institutets övriga risker ligger lägre än kravet enligt pelare 1. Styrelsen har dock beslutat att kapitalbasen totalt sett ska överstiga kravet enligt pelare 1 med rimlig marginal.

Slutsats: Om FI finner att institutets styrformer, strategier, metoder och mekanismer för att säkerställa en sund hantering är rimliga och den kapitalbas institutet faktiskt avser att hålla ligger på en rimlig nivå över kravet enligt pelare 1 bör ärendet hanteras enligt scenario 1.

Om FI å andra sidan finner att institutets metoder m.m. inte är rimliga eller inte fullt ut är tillfredsställande men den kapitalbas institutet faktiskt avser att hålla ligger över kravet enligt pelare 1, bör institutet i första hand ges tillfälle att lämna en förklaring/redogörelse för vald metod m.m. Om institutets svar är tillfredsställande bör ärendet hanteras enligt scenario 1. Om institutet inte kan lämna tillfredsställande förklaringar bör beslut fattas om att avsluta ärendet med en erinran vad institutet ska åtgärda till nästa interna kapitalutvärdering, dvs en åtgärdsplan med uppföljning inom rimlig tid. Om bristerna är av mer allvarlig karaktär bör ärendet hanteras enligt scenario 3 (föreläggande).

Scenario 3

Förutsättningar: Institutet bedömer att nivån för kredit-, marknads- och operativ risk tillsammans med institutets övriga risker ligger lägre än kravet enligt pelare 1. Styrelsen har dock beslutat att kapitalbasen totalt sett ska överstiga eller vara lika stor som kravet enligt pelare 1.

Slutsats: Om FI bedömer att institutet inte kan visa att det kan säkerställa en sund hantering och/eller hålla en faktisk kapitalbas som ligger på en acceptabel nivå och om institutet inte självmant vidtagit tillräckliga åtgärder bör vi förelägga institutet att vidta de åtgärder som krävs för att undanröja bristen. Sker rättelse och kapitalbasen når en acceptabel nivå finns inte skäl att besluta om utvidgat kapitalbaskrav, i annat fall bör ärendet hanteras enligt scenario 6.

Scenario 4

Förutsättningar: Institutet bedömer att kapitalbehovet ligger över dess faktiska kapitalbas och den faktiska kapitalbasen ligger högre än kravet enligt pelare 1.

Slutsats: Om FI finner att institutets styrformer, strategier, metoder m.m. är rimliga bör institutet föreläggas att lämna en redogörelse för hur kapitalet ska ökas samt inom vilken tidsram detta planeras ske. Ärendet bör således hanteras enligt scenario 2 sista stycket.

Scenario 5

Förutsättningar: Institutets kapitalbas ligger lägre än kravet enligt pelare 1.

Slutsats: Om institutets kapitalbas underskrider kravet enligt pelare 1 ska institutet föreläggas att höja kapitalbasen eller anpassa verksamheten. Om föreläggandet inte följs får en bedömning ske av om tillståndet ska återkallas.

Scenario 6

Förutsättningar: Ohörsamhet

Slutsats: Om vi uppmärksammar brister och/eller att institutets kapitalbas är för låg i förhållande till riskerna och institutet vägrar vidta rättelse inom rimlig tid bör vi fatta beslut om ett utvidgat kapitalbaskrav i enlighet med 2 kap. 2 § KaptL. Detta gäller dock inte om bristerna är så allvarliga att tillståndet bör återkallas. – Begreppet rimlig tid ska ställas i förhållande till arten och graden av föreliggande brister.

Scenario 7

Förutsättningar: Institutet har bedömt att ett lägre kapitalkrav ska gälla för vissa risker och ett högre kapitalkrav för andra risker jämfört med pelare 1.

Slutsats: Det är det högsta⁶ av kapitalkravet enligt pelare 1 eller företagets bedömda kapitalbehov *per risk* som ska ligga till grund det samlade kapitalbehovet enligt FI. Styrelsen ska besluta om en lägsta kapitalbas som överstiger detta.

	Pelare 1	IKU	SKB
Kreditrisk	44	11	44
Marknadsrisk	6	13	13
Operativ risk	35	35	35
Koncentrationsrisk	-	9	9
S:a	85	68	101

⁶ Detta förutsatt att inte FI kommer fram till att det av institutet bedömda kapitalbehovet för en viss risk bör justeras (upp eller ned), vilket kan vara fallet t.ex. då institutet valt en annan konfidensnivå än den som gäller i pelare 1.

Bilaga 2

Ordlista.

Kapitalbasen är det belopp av medräkningsbara kapitalbasmedel som institutet faktiskt håller. Bestämmelser om hur kapitalbasen beräknas finns i 3 kap. KaptL. Definitionen gäller i både första och andra pelaren.

Kapitalbaskravet är det som i 2 kap. 1-2 §§ KaptL stipuleras som minsta belopp för kapitalbasen. Om företaget inte uppfyller detta krav så ska det lämnas ett föreläggande att rätta till bristen.

I 2 kap. 1 § anges att kapitalbasen minst ska motsvara summan av de enligt i lagen anvisade metoder beräknade *kapitalkraven* för kreditrisk, för marknadsrisker och för operativa risker (sammanlagt kapitalkrav för pelare 1-riskerna).

I 2 kap. 2 § finns alternativet med ett *utvidgat kapitalbaskrav*, dvs. en av FI särskilt beslutad minsta storlek på kapitalbasen, större än vad som krävs enligt beräkningen i 1 §. Eftersom det särskilt beslutade kapitalbaskravet ska vara uppfyllt vid varje tidpunkt måste det bli fråga om någon formel för att beräkna det aktuella beloppet när portföljen ändrar sig till storlek och sammansättning. Det är FI:s sak att uttrycka det utvidgade kravet på ett sätt som passar omständigheterna i det enskilda fallet.

Termerna kapitalkrav och kapitalbaskrav hör ihop med det fasta regelverket i första pelaren, där beloppen i princip beräknas exakt och där frågan om kraven är uppfyllda kan besvaras entydigt. Till skillnad mot detta avser termen kapitalbehov bedömda belopp och används i samband med risker som inte behandlas i första pelaren.

Kapitalbehov är den uppskattning som man kommer fram till i pelare 2-bedömningen för en enskild risk⁷. Summan⁸ av alla enskilda kapitalbehov i andra pelaren ger tillsammans med kapitalkraven för första pelarens risker det bedömda *samlade kapitalbehovet*. Vid behov får det preciseras om det är institutets eller FI:s bedömning som avses.

Kapitalhållning avser den avsedda nivå på kapitalbasen som styrelsen har beslutat om.

Buffert avser en marginal utöver det bedömda samlade kapitalbehovet som institutet håller för att få handlingsfrihet inför oväntade händelser. Bufferten kan också ha en funktion för att dämpa den procyklalitet i kapitalkravet för kreditrisk som följer med en ökade riskkänslighet.

⁷ Det är inte givet att alla risker som ett institut tar upp till bedömning i sin IKU är sådana att de leder till ett specifikt kapitalbehov.

⁸ Vid andra pelarens risker är det inte givet att det är fråga om en ren summa, utan instituten har där möjlighet att använda andra korrelationsantaganden om det framstår som rimligt.